

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 202/2024-18

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a zo sudcov Jany Baricovej a Miroslava Duriša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Marekom Belkom, LL.M., Fraňa Kráľa 1504, Čadca, proti postupu Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 69Ek/1341/2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto uznesenia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 7. marca 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v napadnutom konaní označenom v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje zrušenie uznesenia vydaného v napadnutom konaní 2. januára 2024 a vrátenie veci okresnému súdu na ďalšie konanie a zároveň navrhuje priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 4 000 eur, ako aj náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ vystupuje v napadnutom exekučnom konaní vedenom okresným súdom v procesnom postavení povinného, proti ktorému sa oprávnená (FCP-SK s. r. o.) domáha vymoženia peňažnej pohľadávky v sume 3 668,96 eur s príslušenstvom a náhrady trov exekúcie.

3. Exekučným titulom je uznesenie Okresného súdu Bratislava II sp. zn. 16Cpr/3/2015 z 29. novembra 2021, ktorým bol sťažovateľ ako žalobca zaviazaný zaplatiť žalovanej (oprávnená) náhradu trov právneho zastúpenia v sume 3 668,96 eur v spojení s uznesením Okresného súdu

Bratislava II sp. zn. 16Cpr/3/2015 z 21. marca 2023, ktorým bola sťažnosť proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava II z 29. novembra 2021 zamietnutá.

4. Sťažovateľ podal 12. júna 2023 návrh, ktorým požadoval zastaviť exekúciu ako neprípustnú a podvodnú, keďže žalovaná za sťažovateľom odvedenú prácu, ktorú vykonával vlastným motorovým vozidlom, dostala zaplatené, pričom od nej nedostal nič a navyše má platiť fiktívne trovy konania. Namietal rovnako porušenie oznamovacej povinnosti.

5. Uznesením okresného súdu sp. zn. 69Ek/1341/2023 zo 4. októbra 2023 vydaným vyšším súdnym úradníkom bol návrh sťažovateľa na zastavenie exekúcie zamietnutý. V podstatnom okresný súd v uznesení zo 4. októbra 2023 akcentoval, že vo vykonávacom konaní musí súd vychádzať z vykonávaného rozhodnutia – exekučného titulu, keďže len vykonáva to, o čom už bolo rozhodnuté a nenahrádza súd v základnom konaní. Exekučný súd je tak viazaný rozhodnutím vo veci samej, ktoré je vykonávané, a preto mu neprislúcha ho preskúmať a čokoľvek na ňom meniť. K námietke nesplnenia oznamovacej povinnosti týkajúcej sa exekučného titulu okresný súd konštatoval, že považoval za preukázané, že uznesenie Okresného súdu Bratislava II z 29. novembra 2021 bolo právnenému zástupcovi sťažovateľa doručené 16. decembra 2021 a uznesenie Okresného súdu Bratislava II z 21. marca 2023 bolo právnenému zástupcovi sťažovateľa doručené 26. apríla 2023. Vzhľadom na uvedené sa okresný súd stotožnil s vyjadrením oprávnenej, že sťažovateľ využil opravné prostriedky v základnom konaní, a preto je jeho argumentácia o tom, že nemal vedomosť o tom, že bude povinný uhradiť náhradu trov konania, právne irelevantná.

6. Sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu okresného súdu zo 4. októbra 2023 bola uznesením okresného súdu z 2. januára 2024 zamietnutá ako nedôvodná. V podstatnom okresný súd zdôraznil, že v sťažnosti uvádza sťažovateľ ako povinný prevažne skutočnosti, ktoré sa dotýkajú základného konania, a to skutočnosti, ktoré predchádzali vydaniu exekučného titulu (porušenie princípov rovnosti a kontradiktórnosti základného konania, nepredloženie špecifikácie trov na oboznámenie sa povinnému, nesprávnosť a podvodnosť sumy náhrady trov konania). Na uvedené skutočnosti však exekučný súd nemôže prihliadať, keďže mu v exekučnom konaní neprináleží posudzovať ani revidovať rozhodnutie a ani procesný postup súdu v základnom konaní. Exekučné konanie nie je opravným konaním a exekučný súd nie je treťou inštanciou základného konania.

7. Doplnením ústavnej sťažnosti doručeným ústavnému súdu 15. marca 2024 sťažovateľ navrhol zrušenie vyhlášky o dražbe nehnuteľnosti, ktorá sa má uskutočniť 21. marca 2024, a odklad exekúcie až do právoplatného skončenia konania vo veci ústavnej sťažnosti.

II.

Argumentácia sťažovateľa

8. Sťažovateľ argumentuje, že v sťažnosti uviedol obdobne ako v samotnom návrhu na zastavenie exekúcie, že mu exekučný titul nebol doručený a že mu špecifikácia trov súdneho konania nebola oznámená. Dôvodí, že mu tým bolo porušené jeho právo na obhajobu a na obranu. Trovy konania, ktoré boli priznané oprávnenej, sú v hrubom nepomere s právom a so zákonom.

9. Podľa sťažovateľa okresný súd nesprávnym procesným postupom znemožnil sťažovateľovi ako povinnému, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu

práva na spravodlivý proces, pričom rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, keď považoval exekučný titul za právoplatný a zamietol návrh na zastavenie exekučného konania nezákonne.

10. Ako nezákonné hodnotí konštatovanie okresného súdu, že exekučný titul je právoplatný a vykonateľný, a to z dôvodu, že exekučný titul nemohol byť doručovaný právnomu zástupcovi sťažovateľa, keďže sťažovateľ nebol v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 16Cpr/3/2015 právne zastúpený, a to do podania dovolania v tejto veci. Sťažovateľ splnomocnil advokátku [REDAKOVANÉ], len na podanie dovolania vo veci, pričom konanie o dovolaní viedol Najvyšší súd Slovenskej republiky pod sp. zn. 8Cdo/74/2020. V uvedenom konaní najvyššieho súdu bolo vo veci dovolania rozhodnuté uznesením 29. septembra 2021, ktoré bolo doručené právnej zástupkyňi sťažovateľa 16. novembra 2021, čím sa jej zastupovanie skončilo.

11. Okresný súd neskúmal formálnu a materiálnu vykonateľnosť exekučného titulu, čím nezabezpečil riadny procesný postup a sťažovateľ dostal do vážnych problémov, keďže na 21. marec 2024 je stanovený termín dražby nehnuteľnosti. V uznesení z 2. januára 2024 sa sudca nedostatočne vysporiadal s otázkou právoplatnosti a vykonateľnosti exekučného titulu, a preto rozhodnutie trpí nedostatkom odôvodnenia.

12. Sťažovateľ podal 2. januára 2024 návrh na odklad exekúcie, o ktorom do dňa podania ústavnej sťažnosti nebolo rozhodnuté.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

13. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka ústavnej neutržateľnosti rozhodnutia okresného súdu vydaného vo veci podaného návrhu na zastavenie exekúcie, a to z dôvodu nedostatočného vysporiadania sa okresného súdu s námietkou sťažovateľa o formálnej nevykonateľnosti exekučného titulu z dôvodu nedoručenia exekučného titulu, ako aj z dôvodu neoznámenia špecifikácie trov konania.

14. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

15. Z § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne

z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

16. S prihliadnutím na nosný dôvod ústavnej sťažnosti ústavný súd preskúmal uznesenie okresného súdu z 2. januára 2024 z pohľadu toho, či napĺňa ústavné požiadavky vyplývajúce z práva na súdnu ochranu, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie. Osobitne sa ústavný súd zaoberal otázkou, či odôvodnenie obsiahnuté v citovanom uznesení okresného súdu je z pohľadu zásadnej argumentácie sťažovateľa (body 9 a 10 tohto uznesenia) ústavne udržateľné.

17. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva k právu na spravodlivé súdne konanie nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georgiadis proti Grécku, rozsudok z 29. 5. 1997, Higgins proti Francúzsku, rozsudok z 19. 2. 1998).

18. Keď sa konajúci súd rozhodujúci o opravnom prostriedku sťažovateľa nevysporiada s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa adekvátne a preskúmateľne alebo nekonštatuje irelevantnosť jeho právnej argumentácie, poruší základné právo na súdnu ochranu garantované čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. III. ÚS 402/08, IV. ÚS 279/2018).

19. Ústavný súd tiež viackrát vo svojich rozhodnutiach konštatoval, že povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých rozhodnutie založil. Ústavný súd vo viacerých rozhodnutiach bližšie konkretizoval, že „vyrovnať sa“ s argumentom účastníka konania teda znamená uviesť dôvody na prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov. Ak súd argument odmietne, musí ho v odôvodnení rozhodnutia buď vyvrátiť, alebo spochybníť, prípadne vysvetliť, z akého dôvodu uvedený argument nie je právne relevantný v okolnostiach prípadu. Nestačí, ak súd na argument účastníka konania zareaguje, ale vyrovná sa s ním nedostatočne, „stručným konštatovaním“. Inak povedané, nestačí formálne zaoberanie sa námietkou účastníka konania. Súd sa s argumentom musí vyrovnáť dostatočne. Ak argument odmietne, musí dostatočným spôsobom uviesť, z akého dôvodu (prečo) argument pokladá za nesprávny. Argumenty súdu uvedené pre odmietnutie argumentov účastníka konania musia byť jasné, zrozumiteľné, dostatočne konkrétne, aby naozaj vyvracali alebo spochybňovali argumenty účastníka konania (I. ÚS 736/2016).

20. Ústavný súd už rovnako v kontexte preskúmania vykonateľnosti exekučného titulu zdôraznil, že súdny exekútor a exekučný súd nie sú bezvýhradne viazaní doložkou vykonateľnosti, ktorou sú opatrené rozhodnutia iných orgánov, a posudzujú otázku vykonateľnosti takýchto rozhodnutí samostatne, napríklad aj z pohľadu prípadného porušenia procesných noriem pri doručovaní exekučného titulu, ktoré je spôsobilé ovplyvniť skutočnosť právoplatnosti a vykonateľnosti exekučného titulu (m. m. I. ÚS 203/09).

21. Obdobne z judikatúry najvyššieho súdu vyplýva, že exekučný súd nie je viazaný potvrdením o vykonateľnosti, preto je oprávnený sám preskúmať, či rozhodnutie je skutočne vykonateľné. To platí tým viac v štádiu exekučného konania, v ktorom je namietaná spôsobilosť rozhodnutia byť

exekučným titulom. Pri skúmaní, či rozhodnutie, na základe ktorého sa má vykonať exekúcia, bolo riadne doručené, vychádza exekučný súd zo skutočností vyplývajúcich z obsahu spisu, v ktorom bolo rozhodnutie vydané, prípadne zo skutočností o okolnostiach doručenia zistených pomocou šetrenia, ktoré vykonal. Nejde pritom o posudzovanie obsahovej správnosti rozhodnutia, ale o skúmanie jeho formálnej vykonateľnosti (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 7EMCdo/3/2013 z 26. februára 2014).

22. S účinnosťou od 1. apríla 2017 [zákon č. 2/2017 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony] sa zo zastavenia exekúcie súdom stal výlučne inštitút procesnej obrany povinného. Prvok ochrany povinného – rozhodovanie z úradnej povinnosti bolo s účinnosťou od 1. apríla 2017 v súvislosti so zastavením exekúcie vypustené. Postup exekučného súdu sa pri zastavení exekúcie preto spája výlučne s návrhom povinného na zastavenie, čo následne determinuje aj prieskum ústavnej udržateľnosti prípadného rozhodnutia o takomto návrhu, ktorý sa izoluje výlučne na ústavnú udržateľnosť vysporiadania sa exekučného súdu s argumentáciou prezentovanou v samotnom návrhu.

23. Po oboznámení sa s relevantnými časťami uznesenia okresného súdu z 2. januára 2024 ústavný súd konštatuje, že odôvodnenie v podstatných častiach svojvôľu či ústavnú nedostatočnosť pri rozhodovaní o sťažnosti proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie nevykazuje. Naopak, okresný súd sa v citovanom rozhodnutí s poukazom na § 202 ods. 2 Exekučného poriadku nepriamo stotožnil s odôvodnením a stanoviskom prezentovaným v uznesení okresného súdu zo 4. októbra 2023 k preskúmvaniu formálnej vykonateľnosti exekučného titulu, t. j. stotožnil sa s dôvodmi uvádzanými v citovanom rozhodnutí, ktoré bolo vydané vyšším súdnym úradníkom, ktorým tento s prihliadnutím na skutočnosti vyplývajúce zo spisu akcentoval doručenie exekučného titulu právnemu zástupcovi sťažovateľa. Odôvodnenie okresného súdu obsiahnuté v uznesení zo 4. októbra 2023, s ktorým sa nepriamo stotožnil okresný súd v uznesení z 2. januára 2024, posudzujúc ho v reakcii na konkrétnu námietku sťažovateľa o tom, že údajný exekučný titul nedostal, pričom požadoval predloženie dôkazu o údajnom prevzatí zásielky (bod 12 sťažnosti sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu zo 4. októbra 2023), ústavný súd považuje za primerané a zároveň logické. Inak povedané, pokiaľ bola námietka nedostatku formálnej vykonateľnosti exekučného titulu sťažovateľom izolovaná na jeho nedoručenie s výzvou na predloženie dôkazu o jeho doručení, potom je odôvodnenie okresného súdu izolujúce sa na skutkový záver vyplývajúci zo spisu o tom, že exekučný titul bol doručený právnemu zástupcovi sťažovateľa, potrebné považovať za dostatočné k sťažovateľom prezentovaným sporným skutočnostiam v procese doručovania a zároveň aj ústavne udržateľné. Okresný súd tak skúmal formálnu vykonateľnosť exekučného titulu v rozsahu námietok prezentovaných v exekučnom konaní sťažovateľom tak, ako mu to prikazuje v súčasnosti platná a účinná právna úprava (bod 22 tohto uznesenia), pričom jeho vysporiadanie sa s námietkami sťažovateľa nemožno považovať za formálne, ale, naopak, za jasné, zrozumiteľné a dostatočne konkrétne.

24. Obdobne je ústavne udržateľné aj odôvodnenie okresného súdu k námietke sťažovateľa o nedostatku v kontexte špecifikácie trov konania v základnom konaní. Okresný súd v tejto súvislosti náležitým spôsobom poukázal na judikatúrou už ustálenú premisu, podľa ktorej exekučné konanie nie je opravným konaním vo vzťahu k meritórnemu rozhodovaniu, ktorého výsledkom bolo

vydanie exekučného titulu a exekučný súd nie je opravnou tretou inštanciou vo vzťahu k exekučnému titulu (m. m. II. ÚS 663/2016).

25. Vychádzajúc z už uvedených čiastkových záverov, ústavný súd konštatuje, že námietky sťažovateľa o odňatí možnosti konať pred súdom postupom okresného súdu v napadnutom konaní pri rozhodovaní o sťažnosti vo veci návrhu na zastavenie exekúcie nezakladajú možnosť vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, čo zakladá dôvod na odmietnutie ústavnej sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

26. Odmietnutím ústavnej sťažnosti v celom rozsahu stratilo opodstatnenie rozhodovať o ďalších návrhoch sťažovateľa obsiahnutých v petite jeho ústavnej sťažnosti vrátane návrhu na zrušenie vyhlášky o dražbe nehnuteľnosti a odklad exekúcie, keďže rozhodovanie o nich je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. apríla 2024

Miloš Maďar
predseda senátu